

Előfizetési ár:

Egész évre . . . 4 frt.
Félévre . . . 2 ..
Negyedévre . . . 1 ..

Bérmendetlen levelek csak ismert kezekből fogadtatnak el.
A kéziratok nem adnak vissza.

A nyilt-térben minden két hasábos garmondsor díja 20 kr.

Z E M P L É N.

Vegyes tartalmu hetilap.

MEGJELENIK MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN.

Hirdetési díj:

A hirdetéseknel minden egyes szo után 2 kr. fizetendő.

Terjedelmes hirdetések többszöri beiktatása, kedvezőbb föltételek alatt eszközölhető.

Minden egyes beiktatás után kincstári illeték 30 kr.

Az állam viszonya a társulatokhoz.

Mohl Róbert tekintélyének pajzsa alatt és következtéseinek fő látókövetve fogunk az érdekes tárgy megvilágosításához. a

Korunk a társulati szövetkezés korszaka. A kutató emberi elme, elfogadva a jót és czélszerűt, bárholnan kerüljön is az, nemcsak belátta, de gyakorlati alkalmazásba is vette ama nagy igazságot, hogy társulati szövetkezés útján még azon czélok is (ha általában kivihetők) biztosabban és könnyebben elérhetők, melyeket egyesek a legnagyobb erőfeszítések mellett is alig vagy teljességgel nem érhetnének el.

Sokan alig sejtik, hogy midőn a társulati szövetkezés elvét elfogadják, tulajdonképen nem tesznek egyebet mint előleget vesznek egy rossz hírbe hozott, de hírénel mindenestre, jobb, és mint látjuk, egyes részeiben még nagy gyakorlati értékkel is bíró rendszertől: a socialismustól.

A posta, a vendéglők, a gőzkocsik, a színház, a közfürdők s ujabban az ipar és kereskedelem különböző czéljaira alakult társulati szövetkezések nem egyebek, mint ily előlegek ama végletekig képzelve tán kivihetetlen, de sok igazat, jót s czélszerűt tartalmazó rendszerből, melyet socialismusnak neveznek.

Társulati czélok elérésére — mondja Mohl Robert, a rendészet nagy tudósa — hasontörekvésű egyének egyesülése igen hatalmas eszköz. Közös törekvés előtt sok oly dolog lehetséges, mit a szövetség egyes tagjai sohasem érhetnének el, habár mindnyájan ugyanazon célra, de elkülönítve s így természetesen különböző utakon törekednének is.

Ez igazságot természetesen minden idő elismerte és alkalmazta is, de a szövetkezések sohasem voltak oly gyakoriak és számosak, s azoknak czélja sohasem volt annyira elágazó és különböző — majd megengedhető és hasznos, majd pedig aggasztó, sőt olykor bűnös is, mint korunkban.

A társulatok fennállása és eljárása tehát az államra nézve legnagyobb fontossággal bír, s azon elvnek meghatározása, melyet az államnak a társulatokhoz való magatartásában követni kell, sürgető szükség.

A társulati szövetkezések tevékenységi hatalma magában még semmi okot nem szolgáltat arra, hogy a tevékenység gyakorlatában akadályoztassék. A cél, melyet magának kitűzött, lehet teljesen megengedhető, sőt kívánatos működése épen kifogástalan, fennállása épen oly kevésbé veszélyes az államra, mint egyesekre, sőt az is lehetséges, hogy bizonyos czélok elérhetésére a más módon elő nem állítható egyedüli eszköz.

Ily társulatok az államra nézve már csak azon okból is igen kívánatosak, mert ezek által sok oly szükség fedeztetik, melyekről gondoskodni különben az ő gondja lenne.

E tekintet pedig annyival nagyobb figyelmet érdemel, mert az állam iránti követelések mindinkább szaporodnak úgy, hogy gondoskodása képességét már is túlhaladják, s e mellett az önségelyre képességgel és ösztönnel nem bíró nép, mely szükségeinek kielégítését az államtól várja, igen könnyen odáig is tévedhet, hogy még elérhetetlen dolgokért is a

kormány teendő felelőssé, annak helyzetét kelletén túl is veszélyes módon megnehezítvén.

A hasznos egyletek megengedése, sőt támogatása tehát az államokra nézve elodázhatlan szükség, s ezekből folyólag azon viszony világos meghatározása is, mely őt e társulatokkal szemben megilleti. Nem kisebb és nem kevésbé sürgető szükség továbbá, hogy azon mód is, amely szerint e társulatok egész szervezetükkel a társadalomba és társasági intézmények közzé beillesztendők, szorosán meghatározatassék.

A társulatok azonban, amennyi helyest, jót és dicséretet, ép annyi rosszat és törvényellenest is eredményezhetnek. És sok cselekedet ép az által, hogy egy időben többek által egyesített erővel követtetik el, már meg nem engedhetővé és veszélyessé válik, — holott egyesek által elszigetelten gyakorolva, nemcsak nem bír ily veszélyes jelleggel, sőt még csak nem is aggasztó. Névszerint nemzetközi viszonyok tekintetéből a társulatok már sok rosszat okoztak. Nem ritkán rémuralmat idéztek elő a másként gondolkozók ellen, a kormányokat működésükben akadályozták, sőt gyakran leigázták. Titkos összeesküvéseket hozták létre, lázadást, forradalmat idéztek elő s épen sok esetben saját, külön czéljaik érdekében visszaéltek nyilvános bevallott, s mint ilyen tünt sőt gyakran támogatott tevékenységi feladatukkal. Többször fordult oly eset is elő, hogy az állam a külföld előtt társulatok által, amennyiben ezek idegen kormányokat megsértettek vagy fenyegettek, zavarba és veszélyes helyzetbe hozatott.

Azon kérdés eldöntése: veszélyes s így betiltandó-e valamely társulat, vagy pedig jogtekinetéből megtűrhető? azon elvek megállapításától függ, melyek a megengedett társulatok czélja, a lakja és eszközeire nézve irányadók.

S.-a.Ujhely, 1874. évi augusztushó 10-én.

Tekintetes szerkesztő úr! Becses lapja folyó évi augusztus 6-án megjelent 31-ik számának „Hírek” rovatá 2-ik, 3-ik és 4-ik kikezdésében a városi előljáróságot szorosán érdeklő dolgokat hozott napfényre és igen tévesen a nagyrészt nagyító üvegen át mutatta be az olvasó közönségnek.

Nem czélja e soroknak a valóságot elferdíteni vagy a helytelen cselekedeteket védve, az igazságot az igaztalan részére követelni; de mert valamint minden, úgy az igazság is csak a kellő mértékben mérve lesz azzá, azon túl már elenyészik; s azt túlzottan követelni annyi mint igazságtalanságot kérni; e pár sornak czélja az épen semmi és igen sok közt a közönségnek a középutat híven eléltetni.

Mondja becses lapja: „behunyt szemmel nézi a hatóság a gazdák rovására seregestől üző kalász-szedést” — ezen kitétel igen sokkal túl ment az igazságon, s így — igaztalan; mert, ha áll is az, hogy a kalász-szedés a határban üzetik, nem áll az, hogy azt az előljáróság behunyt szemmel nézi, mert midőn utcáról utcára többször közhírré tétette a kalász-szedés betiltását — mit azon sorok írójának is lehetett alkalma hallani (hacsak nem Pestről írta ujdonságát) — egyuttal nem feledte el a mezőbírón kívül a városi hat mezőkerület az e részbeni visszaélések megakadályozására utasítani.

A visszaélések megakadályozására csakis, mert tekintetbe vette a jelen nagyon is inséges anyagi viszonyokat, az ezzel karöltve járó számtalan szegénységet: azt eltítani, hogy ezen

szegénység lopás helyett magának téli élelemre összeszedje szálankint és szemehint azt, mit a természet az emberiségnek megadott, de valaki könnyelműen a megsemmisülésnek hagyott, nem látta szükségesnek és a könnyörületességgel megegyezőnek. Hogy pedig visszaélés nem történt, tanuskodik arról az, hogy senki által a mezői rendőrségre panasz nem tétetett. E részben tehát az óhajtott lélek meg volt.

Említettük továbbá, hogy „az új építkezéseknél az utcából csakis két ölnyi tér foglalható el anyag lerakodásra; városunkban pedig több mint fele elfoglaltatik” - e tétel is túl ment az elégnél az igazságszolgáltatásban, mert hogy a malomhoz vezető másfél öles sikátorban az építkező hercegi uradalom az utcának többet felénél elfoglalt: nem foglalt el két ölet. Kellner József háza előtt pedig a nyitva álló kereskedések miatt a járda egy öl szélességben közlekedésre fenn van hagyva, ezért kellett az utca közepéig majdnem az anyagokat lerakni, mely lerakodási hely, ha a nyitva hagyott járdát figyelembe vesszük, alig ha tesz többet két ölnél; tovább pedig az utca oly széles, hogy az építkezési szabályokban kiszabott tér sem foglaltatott el. Más helyeken nem tudjuk az utcát építkezési anyagokkal berakva.

A 4-ik kikezdésben említett rendőri kihágásról a hatóságnak semmi tudomása nem volt, mert ha valaki ezt csak egy szóval is bejelenti, biztosan eléri azon elégtételt mit most elért, t. i. az illető vétkes rendőr szolgálatából elbocsátását. Szívesen veszi az előjáróság mindenkor a jóakaratu előterjesztéseket s igyekezni fog azoknak ha czélszerűeknek látja - érvényt szerezni; de valjon azon szemtanu nem jobban tett volna-é, ha az illető almaáru-t egyenesen az előjárósághoz utasítja, hol a fentebbi büntetés kiszolgáltatásán kívül kiszarolt pénzét is megkapja, mint tollat ragadva felhívni azt, egy oly bűn megbüntetésére, mely ellen még panasz sem tétetett: tudva azt, hogy valamint önmaga, úgy más sem „csalhatatlan.”

A városi előjáróság.

Közlöttük e levelet, de mert a városi t. előjárósággal nem akarunk polemikát folytatni, csupán annyit jegyzünk meg reá röviden: miszerint úgy mint czáfolatra kár volt egy percnyi munkát is fordítani; mert állításainkat nem hogy megdön-

tené, de ellenkezőleg, annak igazat ad, sőt fegyverének élet több helyütt maga ellen intézi. Ugyanis a kalászszedésre megjegyzi, hogy az dobszó által el volt tiltva, sőt a mezők-rülők is utasítva lettek a visszaélések meggátolására, de nyomban reá azt állítja, hogy tekintve az inséges idöket, annak eltöltését nem látta szükségesnek. Ugyan ezen ellentmondást találjuk az építkezők által elfoglalt térre vonatkozólag is: nevezetesen itt rosszul sikerült humorral azt mondja, hogy az építkező hercegi uradalom a malom utcára vezető sikátorban két ölet sem foglalhatott el, miután az mindössze is másfél öles, úgy, de legott beismeri, hogy Kellner József háza előtt az utcát majdnem közepéig elfoglalták. Végül a rendőri visszaélésekre vonatkozó sorainkon is ütni akarván evet, azzal védekezik, hogy arról a hatóságnak semmi tudomása sem volt. Hiszen mi éppen azért vittük azt jóakarólag a nyilvánosság s eképen a hatóság elé is, hogy hasonló visszaélések lehetőségét másszor meggátolni igyekezzék s a bűnöst büntesse meg. Nekünk nics időnk, s teendőkünk valamint állásunk körén kívül esik, hogy minden ilyes esetben panaszra járjunk a városházára, azért szerkesztünk lapot, hogy belőle ki-ki értesülve legyen ügyeink és dolgaink felől, s ha azok olykor nem mennek rendes kerékvágásba, rájuk vonva az illető közögek figyelmét, egyedüli s bizonyára minden malicziát kizáró czélunk az, hogy kellőképen orvosoltassanak is. Szerk.

Nyilvános köszönet.

A városunkban megalakult szervezkedés alatt álló „önkéntes tűzoltó-egyletnek” azon önfeláldozó működéséért, mit a folyó évi augusztushó 9-10 közti éjjelen dühöngött tűzvész-nél, daczára felszeretlensége és gyakorlatlanságának, kifejtett midőn legnagyobb elismerésünket nyilvánítanánk; egyszersmind örömmel jelezhetjük azon körülményt, hogy a város polgárságának az önkéntes tűzoltó-egylet létesítésétől idegenkedő része az egylet működéséhez - tekintve szervezkedését - szép reményeket köt. Fogadja ennél fogva a czimzett egylet tekintetes parancsnoksága fáradhatlan kitaratásáért az egylet minden egyes tagjával együtt a város lakosainak nevében hálás köszönetün-

TÁRCZA.

Vége az ebédnek.

— Beszély. Farkas Bertalantól. —

(Folytatás.)

Mindkettőt Ferke emelte le a kocsirul.

Mennyire irigyeltem tőle a szerencsét! Én csak távolabbról néztem őket; hanem volt is mit nézni!

Az egyik középtermetű, de szabályos növésű hajlékony, sugár, mint a nádszál; mozdulataiban könnyűség, gyermekes elevenség s mégis oly végtelen sok fönség! Egy pillanatban azt hitted, hogy gyermek s megakartad csókolni, másikban: királynőnek képzelted, ki elérhetlen magasságban áll fölötted, s boldoggá tenne, ha lábaihoz borulhatsz, ha kezét ajkadhoz emelhetéd, ha egyetlen üdvözítő mosolyában részesülhetsz. Egy pillanatban azt hitted, hogy igénytelen, szende lilionszál, másikban: hogy egy fönséges czédrusz. Fekete ruhában volt: mintha valakit gyászolt volna. Érdekes halvány arcz, nem barna, nem is alabástrom-fehér, valami vegyülete a kettőnek, melyen mindakét színárnyalat oly csudaszerűen van összpontosítva, melyet az ecset, a szó vissza nem adhat. . . Talán azért oly szép, oly igéző, — oly fönséges. . . oly leirhatlan. . . oly kimondhatlan?! . . . Sötétbe játszó tömött gesztenyeszin haj; barna szemöld; hosszu fekete szempillák, melyek közül oly ártatlan félenkséggel s mégis oly büvös méltósággal ragyogott ki a kökény szempár. És ha megnyilt az a számóca-ajak, s láthatad gyöngysor fogát, halhattad édes szavát, elmerülhettél mosolyában, elsüllyedhettél tekintetében; szemeidet formás kis kezére, piczi lábaira vetetted: feledve, hogy a földön vagy, megbüvölten, megigézve, egy sylphidet, egy angyalt, egy istennőt láttál magad előtt.

Ilyen volt az egyik. —

A másik: méltóságteljes, magas alak; vakító fehér arcz, melynek egyetlen vonása sem szabálytalan; de a buskomorság némi árnyalatával, mi csak emelte, hanem olyan fájdalmas benyomást gyakorolt rád; dusan hullámzó szöke hajfürtök, melyek között látszott, hogy egyetlen szál sem mesterkelt.

Be lettünk egymásnak mutatva. Ferke valóban bámulatra ragadott előzékenységével: karjain hozta felém a szép két nőt, s mintha csak tudta volna, hogy az én véretem a bájos Gizella (igy hitták az egyiket) forgatta fel fenekestül: magunkra hagyott bennünket; ő pedig a szintén bájos Etelkával tovább-begett, miközben balszemével hamisan csippentett egyet. Mit én semmiesetre sem magyarázhattam másra, mint: „rajta Laci!” De midőn a szép Gizellára tekintettem, úgy tetszett, mintha Ferke felé ő is csippentett volna a jobb szemével. Ezek, mintha értenék egymást! szivem ekkor nagyot dobbant: hanem még is csak azt szerettem én magammal elhívetni, hogy bizonyosan — csalódtam. Talán egy „muska” repült a szemem felé. — Kétségtelenül!

A legpompásabban ment minden: éppen úgy, amint én akarám, Gizella mellett voltam folyvást; egy pillanatra sem távozott tőlem, — de én se ő tőle.

Hajh! mennyire izlésem szerinti volt e nő! Mintha csak egyenesen azért teremtette volna az Isten, hogy én Csikilápon találkozom vele. . . Ó, beh áldott természete volt!

Beszélgetés közben nem kellett tőle tiszteletteljes három lépés távolságban állani; a szivarfüsttől nem fintorította az orrát.

Csupa egyenesség! csupa őszinteség! —

Ha szemembe néztél: visszanézte; ha kezét megfogtad, visszafogta.

Ismerettségünk, vagy tán jobban mondva rokonszenvünk, oly gyorsan fejlődött, hogy enmagam előtt is feltűnt. Mégis egy kissé több ellenállást szerettem volna. Sokkal jobban izlik a csók, ha nehezebben jutunk hozzá!

Különben még nem csókolta meg. Ne tessék azt képzelni.

Szivem úgy izzott már mint három cigány-fuvóval élesztett zsarátnok, midőn a várva várt ebédhez leültünk. Itt is minden kedvem szerint történt: mintha csak ki lett volna csinálva: éppen mellé jutottam. Valóságos pünkösdi királynak képzeltem magamat.

Ferke csak úgy mosolygott, csak úgy éledt, csak úgy vagdalt rám a balszemével, midőn boldogságom gyors növekedését észrevette.

Az igazat megvallva, udvarolni nem igen szerettem, de meg nem is tudtam. Eddig is nagy megerőltetésembe került holmi rózsabimbó, napsugár, kökényszem, s más efféle költői

ket; s míg iránti érde a polgárság áldozatkész Kelt

* A ki, öjfélutá ház, a Rom mintegy G gyors ter, hönögő sz a kezdetle mindamel kéntes tűz pusztító l lakházan ségének Ez volt t rendezetle egyletük t ségét; bá oly nagy szervenek méltányol azonban találkozt széről mi tenni, ho gyakran a tűzoltó * I a „kelet ki még

kifejezés Gizella s dett azz nemü tá Jö szomszéd enni. U Te magamb hevit. G dolok. B F tartottá E volna r H J barát Etelka. B tettem, Ezek g F mosoly Etelka. A egyet s izlenek A tem a egymás

ket; s míg egyrészt a tekintetes parancsnokságot a közügy iránti érdeklődésre s az egyet tagjait a kitarító öszmüködére a polgárság nevében tisztelettel felkérnénk: kívánjuk, hogy áldozatkészégüket a siker babérkoszorúja koronázza!

Kelt S.-a.-Ujhelyben, 1874. évi augusztushó 10-én.

A városi előljáróság

H i r e k.

* A tűzvész, mely vasárnap éjjel a kis piacon ütött ki, éjjelutáni fél egy óraker vette kezdetét. A kis piacon 1 ház, a Ronyva partján pedig, hova kevés idő múlva átesapott, mintegy 6 ház esett a lángok martalékául. A pusztító elem gyors terjedését széfőlött elősegítette az ez alkalommal dügöngő szélvész s megakadályoztatása igen erős próbára tette a kezdetlegesség nehézségeivel küzdő önkéntes tűzoltók erejét, mindamelllett a körülbelül 60—64 tagból álló megjelent önkéntes tűzoltók ereje s tevékenysége megfékezte az ádáz elem pusztító rombolását, s például hozhatnánk fel olyan polgárt, ki lakháza megmentését egyedül a tűzoltók kifejtett áldozatkészégének köszöné, s ki ebbeli köszönését ki is nyilvánította. Ez volt tehát az első eset, hol az önkéntes tűzoltók még most rendezetlen háztartásuk dacára is fényesen bebizonyították egyetük fenállásának a társadalomban nélkülözhetlen szükségességét; bár az ellenszenv — korellenesen — még némely részről oly nagy mérvben nyilvánul most ellenükben, hogy az ily ellenszenvesek irányában — kik a nemes akaratot nem szeretik méltányolni, — hatalmas czáfolattal kell elő állniok. Hogy azonban tüzesetek alkalmával phisikai lehetetlenségekkel ne találkozunk: nagyon czélszerű intézkedés lenne a hatóság részéről minden háztulajdonosnak büntetés terhe alatt kötelességévé tenni, hogy házában „kapitányvizet“ tartson s e tekintetben gyakran „hadi szemlére“ kimenni, hogy a jóakaratu fáradságot a tűzoltók részéről biztosabb siker koronázhassa.

* Petőfi halálára vonatkozólag az „Ellenőr“-ben, mely a „kelet“ után beszél, azt olvashatjuk, hogy gr. Lázár Albert, ki még élő egyén, látta a nagy költőt a segesvári csatában

elesni, s éppen azon pillanatban kiáltá neki: „parirozzon“; midőn egy kozák dárdáját mellének szegezte. Petőfi már csak ennyit kiálthatott vissza: „késő.“ mert ezen perczen a kozák gyilkos vasa szíven furódott keresztül. Ezután összevegyült halálhörgés s diadalordításban még pár pillanatig látható volt a költő félisteni alakja, később hullája sem, kit, mint az „Ellenőr“ megjegyzi. Elizeusként tűzkoesi ragadott az égbe.

* Pap, kinek nem kell végrehajtó. A velejti g. katolikus papról hallottuk s hiteles kutfó után irhatjuk, hogy filialis egyházába maga jár a követeléseit behajtani, melyek ugyanis egy-két vagy több napszámot tevő papi fizetésből állanak. A nép t. i. — nagy munka idő lévén — napszámait nem igen hajlandó a t. urnak leróni, ki e miatt őket kegyetlenül megexequálja s két három párnát itt-ott kocsiira rak. Hiszen jó, jó! ha már a tiszt. urnak követelése van hivi ellenében, szerezen elégtéteit a törvény útján; de ilyen papi állásával, méltóságával összeférhetlen módon még sem kellene skandalizálni.

* Fanatikus bolondokról s ilyeneknek viselt dolgairól olvashatunk mai napság igen gyakran, s efféle abszurditást nekünk is van alkalmunk jelenleg regisztrálni. Egy szemtanu előadása szerint a mult vasárnap két szekeren mintegy 10—15 darab férfi és asszonyból álló karaván jelent meg megyénkbeli Kolbása községében; vala pedig ezek között három szent asszony (?), kik különös ihlettséggel szent zsolozsmákat énekelnek a buta tömegnek, s magokat Isten küldöttjeinek mondják, azt hitetvén el a tudatlan néppel, hogy ők az Istennel különös összeköttetésben állanak. Így aztán a könnyebben hívőket, illetőleg az elvakultabbakat magok köré gyűjtik s a szent sereg immár 10—15 egyénből áll. A szent éneklések, elmékedéseket rendesen lakmározással fejezik be; van mit enni, inni — bőven, mert az összeverbuvált hivek örömmel rakják össze filléreiket, hogy a szent seregnek méltó tagjai lehessenek. Valóban nem képes az ember felfogni, hogy miféle ostoba intenció vezet ez embereket! még azt is nehéz elhinni, hogy valami titkos kéz által vezéreltessenek; pedig hát többnyire ugy szokott lenni. Elég az hozzá, hogy minden ilyen láttára csak azon meggyőződésre jutunk, hogy bizony igen igen számalomra méltó butaságban sinlik nálunk a köznép;

kifejezéseket használnom. Hanem szerencsére tapasztalám, hogy Gizella sem igen vágyik magas stylusban beszélni: megelégedett azzal, ha a lovaglás, agarászat, vadászat s más hasznosnemű tárgyakat hoztam szönyegre.

Jött a leves. Már erről aztán volt mit beszélni. Bájos szomszédnőmtől már elébb kivettem, hogy nagyon szeret jól enni. Ugy tapasztaltam, hogy egy kissé inyencz.

Tehát az angyalok is szeretnek enni!?

— Nemde nagyszerű leves? nagysád!

— Fölséges! válaszolt leveses kis ajka.

— Hanem egy kissé heviti az embert.

Igy gondoltam, hogy kerékvágásba jöhetnek.

— Engemet nem — replikázott szép szomszédnőm.

— Óh engem igen! sohajtottam nagyot, azt gondolva magamban, hogy nem annyira a leves, mint a delej és közellét hevit.

Gizella mosolygott, mintha csak kitalálta volna, mit gondolok.

Be lázító hatása volt e mosolynak!

Ferke s szép szomszédnője: Etelka folytonosan rajtunk tartották tekintetüket. Etelka ajkán mosoly ült, a Ferkéén is.

Ez egy kissé bántott, mert Gizella kis kezét szerettem volna megfogni ugy az — abrosz alatt.

Hogy adhatnám ezt Ferkének tudtára?

Jobb szememmel nagyokat vagdaltam felé. Az önzéstelen jó barát megértett. Sohasem nézett ránk többet sem ő, sem Etelka.

Hanem, tudja a manó! ha a vendégkoszorun körültekintettem, sok — Ferke felé repülő mosolyokat vettem észre. Ezek gunymosolyok is lehettek.

Eh! miközöm a mások gunymosolyához! Bizonyosan azért mosolyognak, hogy Ferke oly erősen teszi a szépet a szép Etelkának. (Talán bizony Etelka az, kit a házhoz akar vinni?)

A leves után háromféle „aszetli“ jött. Már ezek közül egyet sem ismertem; de azért megkérdeztem Gizellát, hogy izlenek-e neki. Ő egyre sem mondotta, hogy: nem.

A mint feladtak egy tál ételt: én mindannyiszor intéztem a szép Gizellához egy-egy kérdést. Persze csak ugy jöttek egymásután a jobbnál jobb étkek egész a — végtelenségig...

s ebből az következett, hogy az én kérdéseim száma is mind-egyre szaporodott.

Mire a turósgaluskához értünk, már akkor valóságos „schvung“-ban voltam. És ezt nem is nehéz felfogni! A turósgaluskánál t. i. már le volt győzve éhségem, meg aztán volt még más is, ami az én gondolkozó-gépezetem kerekeit gyors forgásba hozta — vala pedig ez — az a sok mindenféle színű és ízű, pompásnál pompásabb bor. — Már pedig azt mondják, hogy a legjelesebb poéták is ebéd utáni szokták írni legjobb verseiket; és így nem csuda, ha az ebéd vége felé engem is holmi regényekből reám ragadott költői gondolatok szálltak meg; s különösen nem csuda egy oly angyal mellett, minő Gizella volt.

Hevitett a bor, hevitett a delejes közellét, hevitett már a szerelem...

A többek közt így szóltam Gizellához egész elragadtattással:

— Valóban nagysád! csak egyedül kegyeteknek köszönhetjük azt mi, férfiak, hogy nekünk is hoz az élet örömvirágokat; nők nélkül oh mily rideg, sivár volna az élet...

Nem tudom, hol olvastam ezt; hanem ugy hiszem, hogy csak csinos kis gondolat volt.

Gizella mosolygott rá. Bizonyosan kezdte sejteni érzelmemet. Ah! hogy ne folytattam tovább!

— Ha a férfi-homlok felett a gond, a bánat sötét fölege borong: a nő egyetlen mosolyára kiderül az mindjárt...

Ez még szebb gondolat lehetett az előbbinél; mert az a büvös hatású kökény szempár epedve tekintett reám.

De mi a manó! megint ugy vettem észre, hogy az epedve rám tekintő szempár egyike (a jobb) Ferke felé hamisan csipentett egyet.

Ujra elhittem magammal, hogy alkalmasint csalódtam. Szép szomszédnőm talán — prüsszenteni akart.

Hévvél folytattam tovább:

— A nők nélkül nem ismerhetnők mi a boldogságot... Ha mi nem tudnánk szeretni, kegyetek megtanítanának.

E perczen hozták be a kappanpecsenyét.

[Vége következik.]

nevelése hiányos, elhanyagolt; a vallásról fogalmi nem hogy tisztulnának, de sőt a vak bigotizmus silány takarójába burkoltatnak sokszor éppen azok által s azon helyről, kiknek és a honnét a világosságot kellene a nép lelkébe csepegtetni. E miatt látunk aztán a fent leírthoz hasonló nevetségesen szomorú jelenségeket. Ugy tudjuk pedig, hogy a községi bírónak kötelességüké van téve ezen szent seregtől a népet elvonni; de hát hogy boldoguljon a rajongók ellenében egyes ember, midőn a nép kebelében oly erős gyökereken él a valósi fanatizmus. Valóban nem ártana az ilyen rajongókat (kik mint haljuk, mind római katolikusok) ugy szétugrasztani, hogy még hirtől se halhassanak egymásról!

* A hullák elégetése feletti vita mindenfelé napirenden van. E jelenleg szőnyegen levő eszmének a papokon kívül legnagyobb ellenségei a — nők. Ugy látszik, hogy a szép-nem még holta után sem akar megfedkezni az — etiquette-ről.

Nyilt-tér.

(E rovatban közlötték a beküldők felelő-ek).

Ajánlkozás. Egy kitünő bizonyítványokkal ellátott katonaviselt egyéniség, 42 éves, egy uradalomban 17 évig mint lovászmester, gazdatiszt és erdész szolgált e minőségben azonnali alkalmazást kíván; megkeresések K. J. cím alatt Mező-Laborczra Zemplénmegye intézendők.

A felső-bodrogai (tapoly-ondovai) vizsabályozó társulat a szabályozás menete s annak további folytatása feletti intézkedés végett f. 1874. évi szeptemberhó 7-én d. e. 10 órakor Terebesen az iskola-helyiségben társulati közgyűlést tartand; melyre az érdeklettek ezennel meghivatnak.

Bánócz, aug. 4. 1874.

Szécsényi Károly,
társulati pénztárnok.

Birtokeladás. Zemplén megyebeli M.-Jesztreb községében egy 527103 [ ]-öl területű tagosított uri birtok kényelmes szilárd építésű uri lakkkal, 9 mellék és gazdasági épülettel, rendesen művelt nagy kerttel, stb. **szabad kézből eladó:** a belsőség területe 26086 [ ]-öl, szántóföld 383152, a rét 117865.

Ezen birtokhoz tartozik az aránylagos regale-jövedelmi néhány udvari zsellérség a faluban, s egy erdőbeli közösség a szomszéd határban.

Bővebben értekezhetni személyesen vagy bérmentes levelekben S.-a.-Ujhelyben a megyeházánál Kálnássy Sándor megbizottnál.

2508. Bead. 1874. apr. 7.
T. k.

Árverés. A s.-a.-ujhelyi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik: hogy Kossuth Gusztáv és Samuel felpereseknek 662 frt. tőke s járulékaiból álló követelésük kielégítése végett Zsihovics János és neje Jelenko Alojzia tulajdonát képező a s.-a.-ujhelyi 1811. sz. tjkönyvben 1929. és 1931. hr. sz. alatt, továbbá a s.-a.-ujhelyi 1174 sz. tjkönyvben 6940. hr. sz. alatt, végre a s.-a.-ujhelyi 1734. sz. tjkönyvben 6874. 6876. hr. sz. alatt foglalt lakházzal ellátott belsőség és 2 darab szőlőből álló összesen 5280 frtnyi becsértékű ingatlan 1874. évi szeptemberhó 2-ik napján d. e. 10 órakor mint első, 1874. évi októberhó 2-ik napjának d. e. 10 órakor mint második árverési határidőben ezen kir. törvényszék telekkönyvi hivatalában a legtöbbet ígérőnek birói árverés útján eladatni fog; miről a venni szándékozók azzal értesítettek, hogy az árverés az első határidőben csak a fent kitett becsáron felül, s másodikon becsáron alul is megtartatik, s hogy bánatpénzül a becsár 10%-a teendő le, s hogy a többi árverési feltételek a telekkönyvi irodában s a végrehajtással megbizott Ujfalussy Endre bírósági végrehajtónál megtekinthetők.

Egyszersmind pedig azon jelzalogos hitelezők, kik ezen telekkönyvi hatóság székhelyén vagy annak közelében laknak, felszólíttatnak, miszerint a vételár felosztása alkalmával leendő képviseltetésük végett a hatóság székhelyén megbizottat rendeljenek, s annak nevét s lakását az eladásig jelentsék be, mivel ellenkező esetben a hivatalból kinevezett gondnok Ördögh Mihály s.-a.-ujhelyi lakos h. ügyvéd által fog képviseltetni. Végül a ptr. rendt. 433. és 466. §§-hoz képest felhivatnak mindazok, kik a lefoglalt javak iránt tulajdoni vagy más igény avagy elsőbbségi jogot érvényesíthetni vélnék, hogy igénykereseteiket ezen hirdetmény közzétételének utolsó napjától számítandó 15 nap alatt nyujtsák be, mivel különben azok a végrehajtás folyamatát nem gátolván igénylők egyedül a vételár feleslegé e fognak utasíttatni.

teiket ezen hirdetmény közzétételének utolsó napjától számítandó 15 nap alatt nyujtsák be, mivel különben azok a végrehajtás folyamatát nem gátolván igénylők egyedül a vételár feleslegé e fognak utasíttatni.

Kelt a s.-a.-ujhelyi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságnak 1874. júliushó 18-án tartott üléséből.

Évva András,
kir. tvszéki elnök.

3078. Tk. számhoz
1874.

Árverés. A sátoralja-ujhelyi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik: hogy özvegy Cs. Jánosné szül. Benkő Julianna és társai végrehajtatók 92 tőke s jár. álló követelésének kielégítése végett a s.-pataki 447. sz. tjkönyvben 1003/2. és 4. hr. sz. továbbá a s.-pataki 1126. sz. tjkönyvben 2628. hr. sz. és a s.-pataki 2589. sz. tjkönyvben 9611. hr. sz. a foglalt Jatko Antal és neje Bra Tekla tulajdonát képező pincze, szántóföld és szőlőből álló 220 frt. becsértékű ingatlan, valamint a s.-pataki 886 sz. tjkönyvben 1928. 1929. hr. sz. a foglalt pogánkut és kőporosi szőlőben fekvő szőlőből Jatko Braun Teklát illető 80 frt. becsértékű 1/3-rész 1874. évi augusztushó 19-ik napján d. e. 9 órakor mint első, 1874. évi szeptemberhó 19-ik napján d. e. 9 órakor mint második árverési határidőben S.-Patak mezőváros községében házánál a legtöbbet ígérőnek birói árverés útján eladatni fog; miről a venni szándékozók azzal értesítettek, hogy az árverés az első határidőben csak a fent kitett becsáron felül, s másodikon becsáron alul is megtartatik, s hogy bánatpénzül a becsár 10 %-a teendő le, s hogy a többi árverési feltételek a telekkönyvi irodában s a végrehajtással megbizott Ujfalussy Endre bírósági végrehajtónál megtekinthetők.

Egyszersmind pedig azon jelzalogos hitelezők, kik ezen telekkönyvi hatóság székhelyén vagy annak közelében laknak, felszólíttatnak, miszerint a vételár felosztása alkalmával leendő képviseltetésük végett a hatóság székhelyén megbizottat rendeljenek, s annak nevét s lakását az eladásig jelentsék be, mivel ellenkező esetben a hivatalból kinevezett gondnok Ördögh Mihály s.-a.-ujhelyi lakos h. ügyvéd által fog képviseltetni. Végül a ptr. 333. és 466. §§-hoz képest felhivatnak mindazok, kik a lefoglalt javak iránt tulajdoni vagy más igény avagy elsőbbségi jogot érvényesíthetni vélnék, hogy igénykereseteiket ezen hirdetmény közzétételének utolsó napjától számítandó 15 nap alatt nyujtsák be, mivel különben azok a végrehajtás folyamatát nem gátolván igénylők egyedül a vételár feleslegé e fognak utasíttatni.

Kelt Sátoralja-Ujhelyt. 1874. évi júniushó 20-ik napján.

Évva András,
törvényszéki elnök.

4228. Tk. számhoz
1874.

Árverés. A sátoralja-ujhelyi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, hogy Chy. Cornélnak Szalay Zsigmondné szül. Gömbör Anna elleni 1000 frt. s j. iránti végrehajtási ügyében a bacskai 87. és a kaponyai 35. és 5. sz. tjkönyvben foglalt ingatlanból Szalay Zsigmondnének illető 1/3-résznél 5544 frtnyi becsértékű jutalékra 1874. február 2-án 5482/73. sz. a kelt végzéssel kitűnt árverési határnapok helyett újabb, s pedig a kaponyai birtok részre vonatkozólag első árverési határidőül 1874. évi augusztushó 18-ik napjának d. e. 9 órája, második árverési határidőül 1874. évi szeptemberhó 18-ik napjának d. e. 9 órája, ellenben a bacskai birtokrészt illetőleg első árverési határidőül 1874. évi augusztushó 18-ik napjának délutáni 3 órája, második árverési határidőül 1874. évi szeptemberhó 18-ik napjának d. u. 3 órája Bacska községe házához kitűzetett.

Miről is a venni szándékozók azzal értesítettek, hogy a fent jelzett ingatlan az első határidőben csak a becsáron felül, s másodikon pedig becsáron alul is el fog adatni, s hogy a többi árverési feltételek a telekkönyvi irodában s a végrehajtással megbizott Ujfalussy Endre bírósági végrehajtónál Sátoralja-Ujhelyben megtekinthetők.

Kelt S.-a.-Ujhelyben, 1874. júliushó 6-án.

Évva András,
törvényszéki elnök.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:

BORÚTH ELEMER.

Nyomatott a „Zemplén” könyvnyomdájában S.-a.-Ujhelyben.